

Владислав Христов

Снимки на деца

кратки прози

Владислав Христов

СНИМКИ
на деца

Арс, Благоевград,
2010 г.

ISBN-978-954-9857-26-9

© Владислав Христов, 2010 г.

© "АРС", Благоевград, 2010 г.

Редактор: Веселин Веселинов

Снимка на корицата: Владислав Христов (www.vladpho.com);

Оформление: Огнян Георгиев

Тираж 300.

Формат 32/70/100.

Печатни коли 6,5.

ЧАСТ ПЪРВА

Най-кратката нощ

*Нощта, в която историите пият водка, говорят
за жени и никоя от тях не се сеца за разказвача*

Годениците

Без да се срещнат. Тъй минава животът им. Той пуши. Тя плете жилетка. Все на терасата стоят. В различни градове, на различни тераси. Иначе мислено флиртуват, въпреки че са старчета. Той свири на акордеон. Тя пляска с ръце, говори му на испански (учила го била от осми до десети клас). Нищо не ѝ се разбира от испанския. Смят се. За вечеря “Бьоф Строганов”. Жилаво е телешкото, но рецептата е легендарна, руска при това. Те и двамата обожават Русия. ”Ще се оженим в Русия!”, казват в един глас. Всеки на своята тераса. Той пуши, тя плете жилетка, а животът им току-що започва.

Виктория танцува

Виктория танцуваше ежедневно. Първият ѝ спомен беше свързан с танцуване, последният също. Тя беше танцувала на всевъзможни места – в задимени клубове, по площади, край морето. Обиколила беше почти целия свят, танцувайки – Париж, Прага, Пекин, Барселона, Москва, Чикаго. Ами фестивалът в Рио? Без малко да го пропусна. Виктория беше танцувала салса, меренге, румба, пасо добле, фламенко, ча-ча-ча, фокстрот, а тангото – ех, тангото, с каква страст го танцуваше. Партньорите ѝ едва си поемаха въздух. Освен всички тези танци Виктория се гордееше, че може да танцува индиански ритуални танци, африкански танци, оповестяващи началото на битката, индийски брачни танци, както и перуански танци за приветстване на изгрева. Със своите танци Виктория беше спечелила доста награди. Предимно малки бронзови статуетки, които тя подреждаше зад голяма стъклена витрина. Да, наистина танците бяха голямата страст на Виктория. Как го правеше? Първо се надигаше от леглото, а после с няколко тласъка се наместваше в инвалидната си количка. Две завъртания напред – три назад – две напред – три назад... Толкова е лесно...

Сряда вечер

Вече час мълчали. Той мислел да ѝ каже, че я харесва. Тя пък възнамерявала да се прави на недостъпна. Зрителите не издържали и един по един излезли от залата. На тези двамата от екрана им станало тъпо. Заговорили се. Последвали целувки. Не стига това, ами започнали да се събличат. Чистачката, която метяла салона, зяпнала с отворена уста. После започнали да се вмъкват и случайни минавачи. Залата се напълнила. Тъкмо тогава пазачът на киното се сетил, че закъснява за шампионската лига. Тръгнал си и заключил всички в киното.

Рицарят

Едното му око беше изкуствено. Като дете обичал да играе на рицари и един друг рицар му разцепил зеницата с дървения си меч. Макар и с едно око, той продължаваше да бъде истински рицар. Рицарят често се подиграваше със своя недъг, изваждайки пред кварталните хлапета изкуственото си око. Те му се смееха. Това го правеше щастлив поне за няколко минутки. Поне до момента, в който от здравето му око започваха да се стичат сълзи.

Сянката

Сянката се ражда всяка сутрин. По цял ден се мотае из града, следвайки любимия си пощальон, а вечер се смесва с хилядите други сенки, за да се роди онзи гъст и непрогледен мрак, от който малките деца толкова много се страхуват.

Пуловерът

Живяла някога една жена и понеже много обичала да плете, когато се родило първото ѝ дете, започнала да му плете пуловер. ”Да му е топло на детето, да не настине...!” – мислела си тя и премятала вълнената прежда през куките. Жената плетяла много прилежно, но била толкова бавна, че не можела да настигне растежа на детето си. Когато му мерела пуловера, той все бил с по няколко пръста по-къс. Така един ден, докато си плетяла, детето ѝ съобщило: ”Мамо, ще ставаш баба!”. Тогава жената си казала: ”О, Господи, ще трябва да разплета пуловера, за да стане по мярка на внучето!”. И започнала тя да го разплита. Разплитала, разплитала и докато разплитала, внучето пораснало. Един ден то дошло при баба си и казало с видимо задоволство: ”Бабо, имам радостна новина за теб – ще ставаш прабаба!”. Тогава старицата станала от стола и възкликнала: ”Ааааа неее, писна ми!!! Сега ще трябва пак наново да го почвам...! Що не вземете да си гледате работата с този пуловер, няма цял живот да плета и разплитам някакъв си скапан пуловер!” След тази реплика прабабата си наляла една пълна чаша с ракия, глътнала я на екс, разтреперила се цялата и се строполила на земята.

Квартирантите

Те не си говореха, затова всички бяха сигурни, че са глухонеми. Никой от блока не ги заговаряше. И така те си живееха спокойно, без тъпи въпроси от рода на “Защо не си осиновите детенце?”. Един ден квартирантите си събраха багажа в няколко сака и напуснаха квартирата. Съседите останаха доста учудени, когато ги чуха да се смеят и говорят на висок глас, слизайки надолу по стълбището.

Среща с Габриела

Тъй дойде – ухаеща на Португалия. Имаше шапка с изкуствено птиче, от което котката през цялото време не откъсна поглед. Разказа ми за Лисабон и как трябвало да отида да снимам там, щяло много да ми хареса. Преди да си тръгне тя разтвори своята чанта и стаята се напълни с пеперуди. Бяха толкова много, че едва виждах ръката ѝ, помахваща ми за сбогом.

Крадецът

Живееше сам и когато в неделя переше, винаги препълваше резервоарчето на автоматичната си пералня с прах за пране, сякаш искаше да изпере своето минало.

Седмица трамвай

Нямал време за губене. Казал ѝ че я харесва, че е сам, толкова сам ... защо пък да не изпиели по бира заедно? Тя се усмихнала и слязла на следващата спирка, без да промълви. До него се настанила някаква дебелана, която постоянно се бършела с мокри кърпички, бършела се и, без да иска, ги слагала в неговия джоб. Той дори не разбрал за това. После в блъсканицата една джебчийка му откраднала кърпичките.

Кожухът

Котките се умилкваха около нея, сякаш беше напоена с валериан. Тя ги хранеше с мляко и често казваше на съседите: “Повечко калций им трябва, като вейки са сухи!” Никой не знаеше защо ги храни. Явно много обичаше котките. Какво пък – хора разни. Мина време и странната жена на никого вече не правеше впечатление. Точно тогава котките започнаха една по една да изчезват.

Къса семейна история

Всяка вечер сънувала, че мъжът ѝ я напуска. Веднъж бил негър, друг път китаец. Съвсем се объркала. Една сутрин той наистина си тръгнал. Тя пък не се събудила.

Дълга семейна история

Омръзнали си, като яйца с кренвирши. Уж се любели често, имали си дете и къща с петунии отпред. Всичко било прекрасно, но не съвсем – понякога той или тя ставали много тъжни и никой не казвал на другия защо тъгува. Тогава не се любели, детето им се струвало чуждо, петуниите приличали на кактуси, само яйцата с кренвирши били същите.

Джони Уокър

Нямаше никакво време и затова Джони не говореше с никого, нито обръщаше поглед в посоката, от която идваха гласовете. Бързайки, десният му крак избутваше с всяка крачка левия и по този начин го връщаше в изходно положение. След няколко хиляди километра, погледнат отвисоко, неговият маршрут представляваше съвършен кръг, подходящ за изрязване на тесто или поставяне на палеца. С годините Джони забързваше все повече своите крачки, а слухът му отслабна съвсем. Вече не чуваше никакви гласове, освен това си удари в един дънер десния крак. Сега левият му крак избутваше десния, затова и земите, през които минаваше, му бяха непознати. Хората продължаваха да му говорят, Джони от своя страна продължаваше да не им отговаря. Накъде ли всъщност беше тръгнал той, никой не знаеше „...но аз се досещам...” – каза ми един стар шотландец в кръчмата, а после добави: „...срещу едно двойно, мога да ти кажа...”.

Ключето

Имало едно време един ключ – всъщност било ключето на вратлето на едно момиче, същото това момиче, което се събужда до теб всяка сутрин, провира се между слънчевите лъчи и отива да се къпе, докато ти тайничко я чакаш в коридора, уж да я уплашиш, а всъщност искаш просто да я прегърнеш толкова силно, че отпечатакът от ключето ѝ дълго да краси твоите гърди.

История за нощницата на лейди Годайва и едно малко коте

Защо ли трябваше да става тази сутрин, след като от огромната ѝ нощница изпаднаха:

- няколко сребърни лъжици;
- стенен часовник, най-вероятно руска направа;
- три портокала, единият от които обелен;
- крем против изгаряне;
- пътна карта на Европа;
- чехъл с инициал G;
- кълбо зелена прежда;
- чифт боксърски ръкавици;
- празна кутия за торта;
- герданче от малахит с липсваща закопчалка;
- двуметров надуваем жираф;
- старо немско пиано;
- връзка пресен магданоз;
- щипка канела

и накрая едно мокро коте, което се помъчи да се върне откъдето е дошло, катерейки се нагоре по нейния крак. След няколко неуспешни опита то скокна върху пианото. От това безопасно място котето наблюдаваше как лейди Годайва бавно и много внимателно сгъваше своята нощница. Странно защо сега тази нощница беше съвсем малка. Точно толкова малка, колкото в нея да влезе едно много любопитно и изплашено коте.

Сладки от луна

Разгръщайки прашасала книга за готварски рецепти, дебелията прислужница ненадейно откри бележка, на която пишеше:

Сладки от луна

Прясно настърганите лунни стърготини примесете със звезден прах и изсушени опашки от комети. Добавете една чаена чаша от млечния път и размесете добре. Така приготвеното тесто изрежете със са-турнов пръстен или използвайте ръбчето на някоя звезда. Печете на слънце до зачервяване. Сладките се поднасят поръсени със счукани метеорити.

Тази чудновата рецепта доста озадачи прислужницата, въпреки това тя сгъна прилежно листчето, мушна го в ръкава си, после затвори рязко книгата и кихна.

Джудит

Джудит – ръцете ѝ бяха толкова прозрачни, напомняха ми нощите над Тенерифе. Една сутрин аз ѝ правех палачинки и те все се късаха, а Джудит се смееше. Разправях ѝ как котката на Клинт родила в джоба му. Изведнъж тя ме попита: ”Искаш ли да си вземем коте?!”. После закрещя: ”Коте, коте, искам коте! Искам едното му око да е зелено, а другото – синьо! Искам козината му да свети от електричество!”. Джудит обу онези нейни дрънчащи обувки. Токовете им бяха сцепени и вътре в тях чаткаха хиляди малки камъчета. Чат-чат-чат. Джудит излезе да търси това разнооко светещо коте...

Минаха години. Аз продължих да правя палачинки. Вече не се късаха. Идваха разни жени, изяждаха палачинките и си отиваха. Понякога някоя от тях ме питаше: “Не ти ли е скучно да живееш сам, защо не си вземеш поне едно коте?”. Тогава сълзите ми потичаха като сладоледи през август. Отговарях ѝ: “Ще трябва да отскоча до стария Густав, чух, че котката му се окотила, сигурно котетата вече са пораснали. Ще си избира някое женско, едното му око ще бъде зелено, другото - синьо, а козината му ще свети от електричество!”.

– И как ще го кръстиш това вълшебно коте?

– Джудит!

Гоген

“Обичам синьото!” – каза той и топна четката си в небето.

Диктаторът

Мразеше лъжата, затова реши да остриже всички жени нула номер, за да им поникнат истинските коси. Идеята беше наистина революционна и щеше да се осъществи, но диктаторът направи фатална грешка – сподели я със своята съпруга, която още на другия ден го отрови.

Генералът

Писателят тракаше на пишещата си машина, а листите падаха по земята. За съжаление имаше болни бъбреци и често посещаваше тоалетната по малка нужда. През това време мъжът с пагоните излизаше от портрета на стената, за да прочете колкото може от написаното. Все пак в този роман ставаше дума за него...

Дон Жуан

Писнало му от жените. Отчаял се. В живота не било като в книгите. Решил да се беси. Написал кратко завещание, нещо от сорта: Всички приходи от романите и оперите, в които съм главен герой, да ги наследят сирачетата, живеещи в Севиля. Туй написал той и тръгнал да си търси въже за бесилка. Търсил, търсил, но въже никъде не намерил. Накрая взел един женски косъм и се обесил на него.

Джон плаче

Джон плаче, но се крие. Горделив е по американски. Крие се от мама, която е адвокат. Крие се от тате, който е шеф на “Едно малко ресторантче за бърза закуска”. Джон се крие в килера. Там се крият всички по филмите. Джон го е срам, защото една октомврийска сутрин разбра, че:

- имал мъртвородено братче;
- фъстъченото масло е причината за тоя ужасен обрив;
- приятелят му Стив го привлича сексуално;
- не го искат в армията поради “свръхнаднормено тепло”;
- следващия уикенд няма да може да отиде на пикник, а черешовия пудинг най-вероятно ще го изяде братовчед му Джордж;
- един Буковски не стига за цяла Америка

...и заплака...

Глори се смее

Времето облизва спомените ни, като благодарен дакел. Глори се смее. Хвърля му бонбон след бонбон. Прегръща го. Глори живее далеч. Някъде в Сибир живее. Къде точно така и не разбрах. Обяснява ми: “При нас има много дървета и много къщи от дървета!”. “Ще те намеря все някак си!” – отговарям ѝ. Глори се смее. Лицето ѝ става по-обло, по-славянско, а луничките побягват в четирите посоки. Глори прилича на своята майка. Нейната майка прилича на своя баща. Всички са сериозни. Ще ги фотографират. Само Глори се смее.

Нарушито сънува

Нарушито е от Хиросима. Не помни бомбата, но помни дядо си без ръце и без крака. Десет години живя така, а после го погребяха в ковчег не по-голям от кальф за виола. Нарушито работи като архитект. Конструира сгради, издръжливи на земетресения. По цял ден чертае, чертае, чертае. Подостря молива и започва отново. Когато се прибере у дома, вечеря предимно ориз с месо или ориз със зеленчуци, или само месо, или само зеленчуци, или само ориз. Всъщност за него няма значение какво ще яде, а кога ще си легне, защото Нарушито най-много обича да сънува. Преди да заспи Нарушито пъха носа си в метален термос с надпис “Кислород от Хималаите”. След няколко резки вдишвания през лицето му преминава едва доловима усмивка, после той се завива с любимото си одеяло на огромни жълти хризантеми и заспива.

Миналата нощ Нарушито сънува доста странен сън. Сънува, че е двуглав. Приличаше на немския двуглав орел. Не, не – по-скоро приличаше на онова двуглаво теле, което нощем виждало два пъти повече звезди на небето. В съня си и Нарушито видя всичко в двойно по-голямо количество. Два пъти повече път до работа, два пъти повече чертежи, два пъти

повече път към къщи, два пъти повече храна за вечеря. Два пъти повече “Кислород от Хималаите”, два пъти повече сън...

...и се събуди късно вечерта...

Хотел „Централ”

„Майната ѝ на България, на горда стара планината, на гимнастичките и киселото мляко...! Ако още сега не ми налееш ракия, и Америка ще го отнесе...!!!” – събуден от този глас в три през нощта, слизаш в бара да изпиеш едно кафе, и никои не забелязва, че си по пижама.

Black & White

„Денят се крие в белите черти на зебрата, нощта – в черните, затова редуват се ден след нощ...” – обясняваше на развален английски вождът, а немските туристи хрупаха шоколадови пурички и го гледаха с видимо недоумение.

Артур

(история с жена и куче)

“Артур, сладичък, хапни си още малко пуешко! Виж, мама ти го е приготвила с джинджирил и пресни картофи...! Артур, не се срамувай, моля те, кифличке моя сусамена...!” – повтаряше му тя, тикайки препълнената чиния пред неговия нос. Артур би омел всичко за секунди, стига да не беше препариран...

Бастунът

Никой не знаеше истинската му възраст. Външно приличаше на не повече от тридесетгодишен, но вгледаш ли се по-детайлно в кожата на лицето и ръцете му, разбираш, че е на не по-малко от осемдесет. Пристигна преди няколко години в това малко градче, нае си самостоятелна квартира и заживя в нея като отшелник. Говореше на няколко различни езика предимно с магазинерите и сервитьорките. С останалите граждани не разговаряше. Отстрани изглеждаше, че не ги забелязва – все едно живееше сам в този град. Всяка сутрин той излизаше на разходка, въртейки малко бамбуково бастунче на показалеца си. То беше миниатюрно и явно не му служеше за нищо друго, освен за украшение. Понеже никой не знаеше името на странния мъж, съгражданите му го наричаха Бастуна. Той едва ли подозираше за това или, ако подозираше, по никакъв начин не показваше, че това го дразни. Бастуна притежаваше невероятната способност да променя цвета на очите си според сезоните. През пролетта очите му придобиваха тревистозеления цвят на природата. Пролетно време той въртеше бастунчето си много бързо, минувачите се бояха да не ги удари и спазваха известна дистанция. През лятото неговите очи ставаха светлосини, цвят твърде подобен на ясно обедно

небе. Движенията на бастунчето в показалеца му бяха по-забавени и насечени. Дойдеше ли есента с покафеняването на дърветата, цветът на очите му се трансформираше в канеленокафяв. Бастунчето се въртеше елегантно и бавно като падащ лист. Зимата бе сезон, през който неговите очи бяха сивкави, сякаш попиваха тоналностите на мръсния едноседмичен сняг. Бастунчето стоеше закачено върху левия джоб на балтона му. Никой за толкова години не беше забелязал тези промени в очите и въртенето на бастунчето. Всички си мислеха, че сезоните се сменят по някакъв извечен природен закон, истината обаче беше съвсем друга...

Ам-ам

“Обичам понички със шоколад, още по-лошо, пристрастена съм към тях...!” – разказваше му тя и докато той я гледаше влюбено в очите поничките от неговата чиния една по една изчезваха...

Дъждове

“Вали...” – от време на време повтаряше тя. Сигурно стоеше така от няколко часа. Едната ѝ ръка протегната навън, леко свита в лакътя. Прозорецът, подпрян с дървено трупче, наподобяваше пациент в зъболекарски кабинет. “Вали ..., а още не мога да разбера тоя проклет дъжд мъжки ли е, или женски..!” – продължи тя, обръщайки рязко главата си ту към мен, ту към дъжда – от женските дъждове много бързо ми подгизва ръката. Става някак бледа и чужда. Не си я познавам. Отричам се от нея пред всички, после я слагам на топло в джоба, все едно нищо не е било. Мъжките дъждове са съвсем различни. Понякога ми нарязват ръката до кръв, след това гузни се превръщат в най-тихото и прекрасно ръмене. Как да им се разсърдя?! Как?!”. След минутка мълчание тя затвори прозореца и започна да оглежда ръката си. “Не е ли странно?! Ръката ми е абсолютно суха!” – възкликна тя. На лицето ѝ се появи детска усмивка.

Бети Бел

Бети чува само вятъра. Вятърът ѝ казва: “Слушай само мен!”, а после млъква. Бети е голямо момиче, ще се оправи все някак си. Бел е малко момиче. Тя е вътре в нея. Тя се страхува. Пее си песнички за кураж. Весели песнички от детската градина. Бети се дразни. Запушва ѝ устата, за да може да чуе вятъра.

Пол и Фани

Пол е висок, слаб и прегърбен. “Хей, Пол, откъсни ни черешите!”- викат след него децата. Пол се усмихва. Отгоре вижда само техните глави, малките им ръчички как прегръщат коленете му. “Една за вас, една за Фани, една за вас, една за Фани...” Пол обича Фани. Фани е стара и глуха, но той я обича въпреки: “Пол, глупако, време е да си намериш нормална жена!”, въпреки: “Годините минават, Пол, имам една приятелка, която много те харесва!”. Пол се усмихва. Отгоре вижда само техните глави, големите им ръце как махат заплашително. “Добре, добре, но нека първо занеса тези кокосови сладки на Фани!”.

Дала

Дала е грозна и космата. ”Баща ми е бил арменец, затова съм такава...!” – казваше тя, а косъмчетата над горната ѝ устна щръкваха самодоволно ...

Адам и Ева

(една американска история)

Адам. В брезентовата му раница, праметната леко вдясно – три огризки от ябълки и бутилка “Бърбън”. Ребрата адамови се четат от насрещния вятър. Той ги прочита набързо и захвърля книжлето в някакво крайпътно кошче. Адам си подсвирква “Yellow submarine”, а зеленооките мухи, унесени от натрапчивата мелодия на евъргрийна, се натъпкват в полуотворената му уста. Това ни най-малко не го смущава. Той натиска още повече газта на никелираната си чудовище... Prrrrrrrrr ... Route 66 е пресечката, на която Адам е роден.

Ева. Разчорлена – две разкривени фиби са захапали нейната коса, както булдог малотраен колбас. Лактите ѝ се хлъзгат по мазното стъкло на масата. Баровете в Синсинати са с ниска хигиена, но музиката е на ниво. Ева обича блус и мъже с мотори. Exxx, къде ли са тези мъже ...?!

Адам влезе в бара. Ева веднага го позна по ябълковия аромат и дългата сплъстена коса. Те се прегърнаха, сякаш са се познавали от милиони години. Барманът, негър с наднормено тегло и платинени обеци, осъзна историческия момент. В изблик на

съпричастност той пусна 10 цента в джубокса. От кутията зазвуча “Nothing else matters”. Адам и Ева изтанцуваха това втръснало им до болка парче, след което седнаха на бара и си поръчаха по една чешка бира.

100 % памук

Излизайки на терасата видя, че я няма. Само допреди минутка тя беше тук. Краката му омекнаха, придобивайки структурата на разтопен кашкавал. За да не падне, той подпря ръцете си върху цветарника и бавно-бавно се свлече по стената. Това бяха най-тежките мигове в неговия живот. Малко по малко спомените, свързани с нея, започнаха да нахлуват в главата му като пияни гости. Първата им среща: тя – искряща от чистота, сякаш недокосвана от човешка ръка; той – пуска малки кръгчета цигарен дим и я оглежда. Двамата край морския бряг. Тя, плътно обвила тялото му, ухаеща на домашен сапун. Двамата в банята. Той я мие, тя попива всяка капка вода. О, Господи, тези красиви спомени, умножаващи вината му по хиляда! Защо по дяволите, защо – се питаше той – беше нужно да простирам любимата си фланелка в тази буря?

Черната перука

Купи си нова черна перука.”С нея изглеждам поне с 20 години по-млада...”- прошепна тихичко тя и беше наистина така, мъжете започнаха все по-често да я заглеждат, а това е много важно за жена, минаваща петдесетте. Всяка сутрин тя старателно сресваше черната си перука, парфюмираше я, след което я поставяше внимателно върху побелялата си коса. Вечер, преди да си легне, изнасяше своята перука отвън на терасата. ”Естественият косъм има нужда от повече кислород!” – това ѝ каза продавачката от магазина за перуки. Беше студена ноемврийска сутрин. Тя отвори вратата на терасата и погледна с недоумение черната си перука. В нея лежеше и топлеше своите яйца един настръхнал от студа гълъб. Жената първо се уплаши, а след това започна да се смее. На гълъба също му стана смешно, но понеже не можеше да се усмихва, започна лекичко да трепка с крила.

Джин с тоник

Малко джин, повече тоник, 40/60 в полза на тоника. Това си поръчаха. Докато сервитьорката донесе питиетата, подхванаха разговор за времето – как понякога изтича толкова бързо, а понякога сякаш нарочно не ще да тече. Разисквайки тази необятна тема, те не усетиха, че бяха изминали 30 години. Барът, в който си поръчаха джин с тоник, сега беше сладкарница. Сервитьорката се приближи към тях с две парчета торта “Гараш”. “Вие поръчахте торта “Гараш” нали?” – попита ги тя, подгъвайки леко коленете си. “Всъщност ние си поръчахме джин с тоник, но сигурно вече сте забравили!” – отговориха в един глас те и се разсмяха.

Чадърът

Беше стар чешки чадър с очукана дръжка и ръждясали спици. Собственикът му, ветеран от войната, често го ползваше като бастун, а ако го забравеше някъде, винаги му го връщаха с репликата: “Господине, забравихте си чадъра!”. Ветеранът винаги отговаряше: “Ооо, така ли? Благодаря ви! Този чадър явно ме преследва! Знаете ли, за първи път го забравих в едно берлинско кафене, тогава ми го върна една прекрасна дама ... Вие ходили ли сте в Берлин?”.

Вдишване на роза

Все някога ще ти се случи. Обикновено е така – навеждаш се над някоя роза и дишаш дълбоко, дишаш с целите си дробове, после изведнъж рязко се изправяш. Спокойно, до теб съм.

ЧАСТ ВТОРА

Малки сънища

*Спи малка мома бел кон сънува посред сън ù
дъжд я буди бел кон на прага ù трона*

Съненица

затвори очине да ти се явят всите зорници дето се невидят ако либе нямаш да ги гледувате двамка ако дом нямаш да светят отгоре му ако куче нямаш нощем да ги лае затуй още по зарана грейне ли ясно слънце върви у момини двори с китка красен трендафил да си искаш малка мома и кажи ù туй дето все не ù казваш па я фати за ручка и право во къщи щото без либе ни зорници на небе ни дом ни куче

Вечерня

удря с тояга по миндерот млад левент ношем
дяволът го не свърта ту из стаята се разходи ту пък
седне и се загледа в огнището за галеницата си тъжи
далече е пустата заминала през двеста села у гречко
жътва да жъне жътва да жъне на богат чорбаджия
какво ли прави сегиня кахъри се млад левент па като
рипне та излезе на дворот и качи се връз най-
високата купа сено поеме въздух и со цел глас про-
зине се дееееебаааааа мааааа мууууууууу глътка пак
събере и повтори още по-силно вика той вика докат
в несвяст строполи се от купата в туй време нейде
от съседно село друг левент и той кахърен подеме
на свой ред дееееебаааааа мааааа мууууууууу и тъй от
село на село левентите понасят тъз литургия дорде
не стигне тя до техните либета па се усмихнат те а
бузите им поруменят кат петровски ябълки

Закопаване на ябълка

ябълка в пръстта закопай да ти се роди чедо тъй хортуват старите след три безплодни години здрава ябълка да закопаеш три пъти трева над нея да поникне три пъти да я окосиш сеното животни да го не ядат щото детето гърбаво и глухонямо ще се роди кога зима дойде два дена подир игнажден ябълката да откопаеш здрава ли е рожба ще имате идната есен гнила ли е не чакайте плод

Къщата

По Емил Христов

тъй били измислени имената и както били измислени тъй останали наречени хора улици и градове който както го наричали тъй го спомняли който обичал любовта му след него оставала щото тя проклетницата с душата не отлита ами скита се и събира по двама хората па току ги скара що излизаш с мокрите джапанки те са само за банята що излизаш с тях и ходиш из всички стаи ама живее ли се така то като обичаш колко време да се сърдиш секундата ден минутата месец ела ела да те целуна тъй си прощавали хората нали казват любовта била нещо таквоз като прошката и хем таквоз била хем нещо друго ама как точно да го кажа какво е като и аз съм влюбен а тоз де е влюбен бабите шушукат подир него чавка му изпила мозъка кат омагесан ходи по земя ли стъпва по небе ли дано се освети дорде не са свършили големите пости че после покрай благото не ще я разлюби и все тъй ставало че той не я разлюбвал а бабите измирили до края на постите една оставала само накрая една набръчкана цялата косите ù чудно защо руси като на млада мома гледала ту към небето тая старата ту към земята и нареждала: “ къща да си найдеш да я държиш добре заключена щото да ти не влязат с взлом да разхвърлят разбъркат и накрая срутят ама ще внимаваш да не се заключиш изотвътре

че сам ще си разхвърлиш и разбъркаш ей тъй докато търсиш ключа и ще се срутиш във основите подобно турена във зида сянка да ти е притча домът и да го обхождаш докрай дума да няма излишна да го знаеш цял можеш да го населваш но да го не пренаселиш порта ако няма порта да бъдеш двор ако няма двор да бъдеш куче ако няма куче сам да станеш да се не оплакваш от съдбата щото тя ти не принадлежи тази твоя къща да я наричаш с имена мили и любовни тъй къщата най-лесно с теб ще свикне и дом ще стане на теб на жена ти и вашата челяд само гледай да не ù забравиш адреса че в тоя град има хиляди същите....”

Цървата

зограф е защо се мъчиш от толкова години сам в тая църква без да знаеш кой я е построил без да знаеш защо я е построил без да знаеш дали е църква или нужник наред полето веднъж ти ми каза: "...тая църква е любовта ми трябва да я украся повече хора да влизат в нея да ѝ се радват своите църкви да украсят там децата си да кръщават там роднините си да опяват...всеки има в тоя живот време тъкмо да изпише една църква..." после се зарече до голямата задушница да я завършиш но мина задушницата минаха много много задушници излъга ме ти тогава излъга ме пък след това ми разправяш "... не съм виждал църква завършена то църквата е като небето можеш ли да го изпишеш цялото..." сега когато се вгледам в теб осъзнавам колко си остарял колко са дълги ноктите на краката ти колко е побеляла косата ти стопил си се подобно свещ но въпреки това те виждам как всяка сутрин стриваш люспи от лук за охрата въглен от кози кости за черното как отваряш вратата на църквата да излязат призраците и влизаш на пръсти след първия слънчев лъч а после по него се качваш до купола цял ден не слизаш ни вода да пиеш ни зальк в уста да сложиш нощем безплътен си само очите ти светят когато се прибираш в своята стая която наричаш дом тъй както наричаш любовта

църква водата вода и огънят огън твърдиш че всеки
трябвало сам да си изпише църквата щото ако някой
му помагал гръм щял да я порази река да я завлече а
без църква колко чини един зограф

Когато ти е самота

вземи един камен от земята па го захвърли в темното подир него втори и трети хвърляй не бой се хвърляй дорде не извика някой тъй приятели ще си найдеш че то в тая тъмница сам стои ли се

Белиот кон

бел кон на сѣн се явявал на сѣн даже на яве кажу-
ват дека туй било белиот кон на свети гергя победо-
носеца щастие носел и благи вести сретнеш ли го
нейде тоз кон подслон му дай зѣрно му насипи да
хапне и водица да пийне па по живо по здраво го
изпроводи на друг някой кѣсмет да донесе

ЧАСТ ТРЕТА

Всички есени

*да се изгубиш в Прага през октомври и лутайки се
из тесните улички да намериш всяка една
отминала есен*

Ян на брега

ян седи на брега приближавам се тихо съвсем тихо погледнат отзад е само едно яке малко тяло в голяма дреха защо е облякъл якето на баща си сложил е часовника му нахлупил каскета на десет метра от него клякам за да не го уплаша всяко рязко движение ще го накара да млъкне завинаги тогава няма кой да ми разкаже за делфина албинос и чудовището с три очи

Тея чака влак

безкрайни са ù мислите въже по което той се из-
качва нагоре все по-нагоре и няма връх зад облаците
само нейният глас в мъглата му е ориентир следвай
ме не се бави кратки са дните тук нощите студени
но на кого е всъщност този глас след който той върви
чии са тези мисли тъй безкрайни едва сега прекъс-
нати от писъка на гаровата свирка

Бяло с червена точка

животът му е гроб в който погребва хризантеми след всяка раздяла ги трупа в тая дупка и те гният гният гният това шибано цвете идва от япония там са майстори на мъченията татуировките и самоубийствата принудили са дори слънцето да изгрява първо над тях слушам го как трескаво ми говори препъва се в думите пада и си чисти панталона имал среща с жена трябвало да е хубав щото те пустите забелязвали всичко

Напред-назад

сам както никога не е бил от единия край на стаята до другия това му е въображаемата разходка из парка излизането с непозната жена на която да разправя как преди години счупил една витрина в прага само за да остане още няколко дена в тоя град носталгиите му не правят впечатление жената е луксозна и се интересува единствено колко кубика е колата му той няма кола обича да ходи пеша от единия край на стаята до другия трудно му е но го прави всеки ден когато е влюбен ускорява крачките когато не е се движи с походка на преял язовец и няма градуве и няма жени които да спрат вечното му напред-назад в съседната стая там където криеш смокиновото сладко и плюшения едноок делфин

От сълзите

днес начерта нова улица чертаеше улици нощем върху голям картон краищата на който застъпваше с плодове или кофички кисело мляко вече имаше проект за цял град с магазини паркове кина детски градини и публични домове тя обитаваше този град нощем слагаше си тъмни очила шлифер и изкуствени мустаци не искаше никой да я разпознае защото имаше много любовници а всяка среща с тях ѝ причиняваше усещането за нещо което никога повече няма да се повтори прибираще се преди съмване уморена и с изкалян шлифер улиците на нейния град бяха винаги кални от сълзите е мислеше си тя които капят по картона от сълзите е от сълзите

Тридесет и седми кадър

седнал на покрива вместо котка наблюдава пешеходците с видимо любопитство има бомбе но не е чистил никога комини за да е снимката още по-сполучлива преди да натиснеш спусъка едната му обувка се изхлузва и полита надолу

Лавандули и лилии

една сутрин просто няма да изгрее слънцето и ние ще спим целия следващ ден защото кой смее да прекъсне този сън далече от тук далече една прекрасна жена сресва своята коса мислейки си за мен после отива да напръска очите си с вода усмихва се говори с предмети и облаци закусва бавно минават дни месеци сезони съмва се смрачава се закуската се сменя с обяд после с вечеря на масата сядат хора говорят мълчат говорят мълчат остаряват тя не забелязва нищо мечтае за лавандули и лилии в ръцете си държи филия с ягодово сладко което капе по покривката

Пътища

има пътища и пътища няма далече от шумните улици които всеки ден тъпчеш живее онази с дългите крехки ръце наричаш я мое тресавище тя знае как си я забравил как заглеждаш чужди жени защото е лято и ах поличките ах тези бедра последен пристан за удавници минават лета и есени тя те чака с търпението на камък сигурна че ще се върнеш тогава когато най-малко очаква

Дим

няма го слънцето го няма крака ми устните косата
ми ушите има звуци тихи стъпки идва да ме вземе
да ме загърне с пух от тюленчета да ми е топло каз-
ваш дупка е това адова смея се на очертанията ти
така подвижни все по-приближаващи все по-сини
като очи на полякия ах тези славянски жени ах ко-
жата им ах луничките по бузите капките дъжд мокро
е това поле прилича на всички други полета където
влюбените се гонят с вятъра той разбира се винаги
ги настига и ги събаря на земята в идеални пози за
любов после слуша само слуша обичаш ли ме малка
курабийке с карамфил и канела обичам те наистина
ли да съвсем наистина искаш ли да запалим цигара
ще ти покажа как навахо гадаят по дима дали ще вали
ще вали ли никой не знае със сигурност дори и са-
мите навахо о господи не искам да вали ако завали
ще трябва да се прибираме а не бива не и преди
слънцето да е изгряло

Гостът

кой ли чука там в тъмното отваряйки вратата сухи
листа и вятър затваряйки я топлината домашна ни-
що не се е променило единствено бретонът ù се е
разбъркал от вълнение пиша с много грешки тя ме
поправя

Пет и половина

тежестта на стъпките всяка по трудна от предишната нетърпението с което пъха ръката си в джоба за да провери дали е там ментовият бонбон когато тя най-после идва той си забравя името

Фама

дочакала отлива можеш да я видиш да събира по своя бряг перки от самолети древни будилници мелодии които си забравил глави на кукли стъклени топчета и какви ли още не дреболии тя е остров за самотници помисли много добре кои три неща ще вземеш с теб

Понеделници

сами в гората правя се на мечка да те плаша но
ме е страх повече от теб рано мръква тук и тези
хиляди ръце които от папратите се протягат са
ръцете на всички изгубени преди нас не бива да
спираме защото мамещи са гласовете а светлинката
далечна е затова опри гърба си в моя така ще се
движим като рачета в брачен период докато утрото
разтвори листата на дивите дрянове за да видим че
сме се успали за работа

Кутия за сънища

три квадрата ни сантиметър повече да си протегне ръката за чаша вода или да угаси лампата леглото му има стени до тавана вечер влиза от малка вратичка изчаква котката да се мушне и затваря рязко зад нея след десет часа сън двамата излизат той тръгва да си търси млякото тя запалва цигара

Хроника на един предизвестен уикенд

в този дом не се говори шепотите затискат горещината а тя се пръска подобно огромен жълт цирей из стаите това е последното обиталище на преродения гьобелс старец със сиви боксерки посрещаш своите гости ти ще спиш в кухнята а ти в спалнята тук всичко е разграфено на квадратчета и триъгълници с неправилни страни потта се кодензира по тавана нощем тихо ръми някакво постоянно шушенене приличащо на изпускащ газ маркуч изпълва простанствата но защо си шепнат новодошлите след като старецът чува само това което му е изгодно после им задава въпроси за нещата които дори не са посмяли да си кажат това лято е за студенокръвни влюбените не издържат на такива температури домакинът им напомня съседите отгоре хвърлят фасове ще подпалят всичко а после става страшно затова прозорците не се отварят спалнята е пълна с бурканчета лютеница и стари броеве стършел в бойлера има само студена вода през нощта старецът се смилява над гостите включва бойлера може да си вземете един душ им казва оставяйки на масата стар семеен албум той с жена си младоженци дъщерите им като ученички техните дъщери като бебета някакъв братовчед с краката нагоре на пионерски лагер нямаш много време заявява старецът на момчето момичето

му смига стискат ръцете си под масата след малко излизат да вечерят заключват домакина отвън а после дълго се целуват в асансьора на сутринта тримата закусват пъпеш горещината се е свила под кухненската масичка неделя следобед е време за подреждане на багажи найлоновата торбичка с използвани презервативи е последната следа от тяхното присъствие това беше първият им уикенд заедно един прекрасен уикенд въпреки непоносимите температури и липсата на кислород последен оглед на стаите никой нищо не е забравил саковете са пред външната врата гьобелс изпраца гостите си с репликата всичко което ще бъде е вече било

Пан

тръгна си тази сутрин гол и треперещ с кожа подгизнала от дъждовете с очи оглозгани от слънцето в тишината само тихото писукане на вятъра увиващ се около глезените това е музика за изчитване от лоши духове край пътя ще остави камъни по които да го откриеш ако някой ден решиш че ти липсва

Писмо до Гленда

Гленда всичко един ден ще рухне тези мъже спящи пред твоя праг само за да те видят няма да ги има роклите които преобличаш сутрин розови вечер черни ще пълнят скриновете и когато поискаш да си върнеш отново походката и онзи поглед с пърхащите мигли ще разбереш че не ти е трябвало нищо повече от един единствен мъж който да те обича

Няма такъв мъж

по-тъжен от сто есени обикаля града докато не съмне защото как да се прибере при жена си вмирисан на друга жена и докато се измирисва парфюмът той да не се отбие нито в кръчма нито в денонощен магазин да не си купи цигари и шишенце с мента да не го изпие на един дъх да не се уригне да е отрицание на себе на нощта на котките лугащи се из лабиринтите в стария му балтон който единствено помни пътя за дома

Персефона, с която не споря

състои се от три половини една тъмна и две светли тъмната е тънка разполовява я през средата прилича по-скоро на разделителна линия зад която тя се крие ако някой изведнъж ѝ се обясни в любов светлите половини са еднакви понякога самата тя губи ориентация в коя половина да се прибере когато ѝ е студено или просто пожелае да си поспи на спокойствие може би само лекият аромат на мъжки парфюм разнасящ се от дясната половина я насочва безпогрешно тя не обича тази си половина твърди че мъжете с които е била и които е убила вместо на мърша ухаят на парфюм това е една нейна теория която не ми се вижда много достоверна въпреки това се съгласявам мраморните статуи са винаги прави

Погребението на Худини

металната кутия от чай тайно отворена за да излетят пеперудите с душата на мъртвия очите на опечалените следящи техния полет и връщащи се отново върху тялото което през това време е преместило едната си ръка и се е усмихнало

Шеки

шеки с бял вълнен шал и тази нейна къдрава коса която вятърът премята през пръстите си като златна монета шеки студено е казвам ѝ ще замръзнеш цялата боса си шеки побягва изплашена осем дена откакто я няма отсъствието ѝ е тежка плоча подпряла дясното ми слепоочие и тъй до нейното завръщане в неделя рано сутринта

Сутрин до теб

ще бъде винаги така близко до детството до всички острови на съкровища до захарните петлета и скъсаните ни сандали близко до теб спяща в ембрионална поза сънуваща лято с изрусени от слънцето вежди съмва се в косите ти се е оплел лъч светлина докато го разплитам утрото обикаля из стаята и си търси единия чорап

Заложникът

осем месеца в тази тъмна стая в която неговият собствен дъх беше единствената му компания а светлината процеждаща се между вратата и пода единствената светлина на която можеше да се порадва някой му носеше храна три пъти на ден после с бързи стъпки се отдалечаваше понякога същият този човек тихичко се смееше или пък мърмореше че времето се било развалило това беше всичко което заложникът научаваше за живота извън стаята кой го е затворил тук дали същият този човек ще иска откуп или пък е някакъв психопат заложникът нямаше отговор на тези въпроси свикнал с тишината и редовната храна свикнал с липсата на задължения и всички останали условности на живота отвън той живееше един спокоен живот може би този който го бе затворил всъщност е човек който много го обича човек който иска да му спести някоя катастрофа да го предпази от нещо лошо може би вратата на стаята е била отворена през цялото това време заложникът скокна и с рязко движение отвори вратата в другата стая жена му разсипваше чая за закуска

Посрещачите

идват на гарата почти по едно и също време докато единият се разхожда нервно другият отваря и затваря входната врата през равни интервали от време не се познават но докато са в чакалнята си говорят приятелски от няколко години посрещат един и същи влак пристигащ някъде към полунощ някой беше пунал слух че и двамата чакали една и съща жена която постоянно им връзвала тенекия след като този слух отшумя началникът на товарителницата заяви пред колегите си че тези двамата очаквали много ценна пратка но понеже не знаели кой точно ден ще пристигне посрещали ежедневно този влак едва ли някой знаеше истината пък и да я знаеше най-вероятно в момента чакаше на друга гара същия влак

Кой е там

скрит зад пердето или зад огромното порцеланово куче наблюдавай как изважда кутийка от чай и изсипва върху покривката цяла шепа млечни зъбки подрежда ги в усмивка слага две ябълки за очи банан за нос това съм аз казва тя с доста преправен мъжки глас избухваш в смях и си разкрит

Меден месец

тѝй и не свикна с навиците му това постоянно висене на терасата да си реже ноктите над минавачите или да яде праскова той пък не свикна с нейното дърдорене тракащо като машина забравена от месеци включена колко хубаво щеше да бъде ако се разделят още сега вместо да имат три деца два инфаркта и къща с гипсово джудже отпред

Син сън

къси са нощите не стигат дори за любовно признание говоря твърде много дали ще успея да ти кажа всичко за една нощ в която ти ме слушаш усмихната слушаш ме как се оплитам в историите си за жени за есени и градове в които никога не ще нощуваме и е толкова светло в стаята от искрите в очите ни светлина достатъчно ярка да четем книга или да се любим мила има нощи които никога не се повтарят има други които са скачени като колбите на някакъв отдавна изкуфял химик там някъде живеят нощи с пухкави опашки идеални за обиране на паяжини има мустакати и брадати нощи в които бръснарските ножчета се чупят много лесно съществуват странни нощи по техните тавани висят хиляди въпроси подобно куки за изтезания чувал съм че има нощи със сини славянски очи с очи подпухнали от сълзи и други нощи имало дете вечно се смеели един приятел ми каза че видял влюбена нощ говорела със случайни хора и ги прегръщала после го черпих бира а той си призна че ме е излъгал защото само аз съм могъл да повярвам на такава опашата лъжа и ми подшушна че нощите по целия свят си приличали и тези над тропиците и тези над сибир но този път не му повярвах след това той си тръгна понеже спрях да го черпя и останах сам-самичък в кръчма ухаеща

на варени свински крачета само час преди да се събу-
дим

Та ки ва ти ми ра бо ти

ако ги нямаше задръстванията щеше ли да видиш как момиченце от съседния автобус ти праща въздушни целувки след час колите най-после се раздвижват подобно тяло на огромно праисторическо чудовище и съвсем скоро стълбите асансьорът ключодържателят тасманийски дявол си вече в своя апартамент четирите стени тостерът микровълновата пилето с грах а по-късно секунди преди да заспиш приличаш на ангел с тази твоя усмивка понеже се сети за онова момиченце което най-вероятно в този момент отказва да заспи без приказка

Целзий

непосилно майчинство с тази висока температура едва ли ще износи плода мъжът ù какво му пука на него докато чука фризьорката за температурата и за плода уж не харесваше жени с дебели прасци а тази фризьорка е точно такава и говори много бла бла бла един неприятен шум разнасящ се навсякъде стряскащ минувачите кучетата жена му която вече цял час търси къде се е дянал проклетият термометър

Хирошима. По пладне

мислехме ги за малки атомни бомби избухнали в черно море те ни пареха по краката ние не им обръщаме внимание изпъчили пилешките си гърди срещу вълните в крайна сметка се озовавахме заедно с медузите на брега еднакво нелепи и безпомощни

Кино “Херсон”

помниш ли онези петъци след последния час киносалонът в който мракът се хранеше със светлинките от очите ни когато на екрана актьорите си разменяха целувки ние замервахме класната с фъстъци тя не помръдваше защото целувките бяха важни за нея за нас беше важно да улучваме целта

Ушите на Вазов

ушите на вазов дето ги нарисувах в четвърти клас учебника по история не го давах на никого цяла година за да не види слонските уши на вазов и да ме издаде на учителката и накрая преди да си предадем учебниците му изтрих с гума ушите и се отвориха две големи дупки през които можеш да видиш как от съседния чин се плези първата ти голяма любов

Затворникът

нямаше право на глас но заяви искам жена ми да бъде жена с история щото има жени на двайсет години с история а има и на петдесет без история аз тъй си мисля спря за малко потърка нос в решетките и продължи всяка женска история е малка история на света от сътворяването му до днес има бунтове кланета сватби погребения има и друго но него няма да го кажа то е тайна а ти пазачо имаш ли си жена

Теменужено

аромат на женски парфюм полепнал по ризата ми която не изпрах за да не си отиде онази червенокосата заедно с парфюма да си идат и луничките и усмивката и всичкото червено дете се беше просмукало в мен да си иде целият париж с японските туристи прага с кръчмите бях забравил за ризата за тая миризма на виолетки затворена в гардероба пренесла се като зараза по дрехите ми по столовете по хората които сядат на тях и теменужени стават изведнъж мислите им в този следобед в който реших да огледа старата си риза

Събуждане в Киото

изгубени един в друг лутащи се между годините
чашите и плачовете ме събужда нейният глас по
пътечката оставих знаци бълнува потна и трепереща
когато я завивам забелязвам че очите ѝ са тънки като
на японка а кожата пожълтяла

В търсене на Силвия

едва ли ще я намериш тук твоята силвия в този град обиталище на плодоядни прилепи където казват силвия живеела всеки път те лъжат и сега те излъгаха колко дена напред назад по мостовете под мостовете в кръчмите питаш дали не са я срещали рисуваш я с молив защото нямаш нейна снимка нито знаеш как изглеждат нейните очи как се разтягат в умивка устните ѝ въженца натежали от пране го прибира следобед хазяйката която носи две венчални халки и говори само на арменски имаш четири дена ще правя ремонт подхвърля ти преди да излезе от стаята преди да излезеш на улицата за да срещнеш като по чудо силвия подпряла лакти на една ограда загледана в прелитащите прилепи

Токчето

три часа закъснение когато слиза си счупва токчето поемаш я в ръце подобно новородено мога ли да мина извинете благодаря извинете благодаря извинете после надолу по стълбите после нагоре по стълбите приличаш на санбернар спасител натежала е малко за осем години ти пък имаш корем и съпруга която спи в кухнята с кучето всъщност това едва ли има някакво значение щом в ръцете си държиш една неспираща да те целува жена току-що напуснала мъжа си пропътувала с влак шестотин километра счупила токчето си на слизане същото това токче което сега стискаш в своята ръка

Прощаване с къщата

рано е и твърде късно това прощаване с къщата
измитането на фасовете в кухнята стенанията в спал-
нята хихикането в банята наздравниците идващи от
мазето когато излизаме някой се спъва на прага и
пада

Снимка на дете

да беше дете край морето опитвайки се да го заговоря какво прави в шест сутринта докато снимам скитниците ровят за фасове някакъв дебелак обикаля с металотърсач по плажа да беше проговорило да ми разкаже как бяга от къщи да ми покаже как вдишва морето когато го заключат на терасата да бях го снимал със затворени очи в точно тоя момент който скитниците се карат за място под вълнолома онзи дебелак си е намокрил чорапите а аз зареждам следващия филм в аппарата

Съдържание

Част първа		Къщата	54
Годениците	5	Цървата	56
Виктория танцува	6	Когато ти е самота	58
Сряда вечер	7	Белиот кон	59
Рицарят	8	Част трета	
Сянката	9	Ян на брега	63
Пуловерът	10	Тея чака влак	64
Квартирантите	11	Бяло с червена точка	65
Среща с Габриела	12	Напред-назад	66
Крадецът	13	От сълзите	67
Седмица трамвай	14	Тридесет и седми кадър	68
Кожухът	15	Лавандули и лилии	69
Къса семейна история	16	Пътища	70
Дълга семейна история	17	Дим	71
Джони Уокър	18	Гостът	72
Ключето	19	Пет и половина	73
История за нощницата...	20	Фама	74
Сладки от луна	21	Понеделници	75
Джудит	22	Кутия за сънища	76
Гоген	23	Хроника на един...	77
Диктаторът	24	Пан	79
Генералът	25	Писмо до Гленда	80
Дон Жуан	26	Няма такъв мъж	81
Джон плаче	27	Персефона, с която...	82
Глори се смее	28	Погребението на Худини	83
Нарушито сънува	29	Шеки	84
Хотел „Централ“	31	Сутрин до теб	85
Black & White	32	Заложникът	86
Артур	33	Посрещачите	87
Бастунът	34	Кой е там	88
Ам-ам	36	Меден месец	89
Дъждове	37	Син сън	90
Бети Бел	38	Та ки ва ти ми ра бо ти	92
Пол и Фани	39	Целзий	93
Дала	40	Хирошима. По пладне	94
Адам и Ева	41	Кино “Херсон”	95
100 % памук	43	Ушите на Вазов	96
Черната перука	44	Затворникът	97
Джин с тоник	45	Теменужено	98
Чадърът	46	Събуждане в Киото	99
Вдишване на роза	47	В търсене на Силвия	100
Част втора		Токчето	101
Съненица	51	Прощаване с къщата	102
Вечеря	52	Снимка на дете	103
Закопаване на ябълка	53		